

Sygn. akt I C 253/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2017 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

A. Ł. (1) i J. Ł. (1)

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki J. Ł. (1) kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 lutego 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo J. Ł. (1) w pozostałej części

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki J. Ł. (1) kwotę 353,20 zł (trzysta pięćdziesiąt trzy złote dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. Ł. (1) kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 lutego 2016r. do dnia zapłaty;

V. oddala powództwo A. Ł. (1) w pozostałej części;

VI. zasądza od pozwanego na rzecz powoda A. Ł. (1) kwotę 353,20 zł (trzysta pięćdziesiąt trzy złote dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

VII. nakazuje pobrać od powódki J. Ł. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 85,80 zł (osiemdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

VIII. nakazuje pobrać od powoda A. Ł. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 85,80 zł (osiemdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

IX. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 507,40 zł (pięćset siedem złotych czterdzieści groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt: I C 253/17

UZASADNIENIE

Powodowie A. Ł. (2) i J. Ł. (1) wnieśli przeciwko (...) S.A. w W. pozew o zapłatę po 5.000 zł dla każdego z nich wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 lutego 2016 r do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz każdego z osobna kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, iż w dniu 12 maja 2014 r. doszło do zdarzenia drogowego. W wyniku wypadku A. Ł. (1) doznał skręcenia i naderwania kręgosłupa szyjnego i ogólnych potłuczeń ciała, zaś J. Ł. (1) doznała urazu głowy z chwilową utratą przytomności, urazu okolicy żebra 8,9,10 prawego, urazu goleni, urazu odcinka szyjnego kręgosłupa, ogólnych potłuczeń ciała. Dodali, iż po zdarzeniu zostali przetransportowani do szpitala. Po powrocie do domu odczuwali dolegliwości bóle i kontynuowali leczenie w poradni lekarza rodzinnego. Powodowie zaznaczyli, iż na skutek zdarzenia musieli zmieniać tryb życia. Mieli problemy z wykonywaniem podstawowych czynności. Brak samodzielności był dla ich frustrujący i mieli problemy ze snem. Po zdarzeniu powód nie mógł jeździć rowerem. Nadal występuje u nich lęk związany z uczestnictwem w ruch drogowym.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany potwierdził, iż doszło do zdarzenia drogowego. Zaprzeczył natomiast, iż jest zobowiązany do wypłaty na rzecz powodów kwoty dochodzonej pozwem. Zaznaczył, iż uszkodzenia pojazdu, którym podróżowali powodowie były niewielkie tym samym nie mogli oni doznać poważnych i trwałych urazów. Dodał, iż powodowie bezpośrednio po kolizji zostali przewiezieni do szpitala, gdzie wykonano badania i konsultacje, które nie wykazały żadnych trwałych zmian pourazowych czy patologii. Nie istniała konieczność hospitalizacji czy interwencji chirurgicznej. Po wydaniu zaleceń zostali wypisani do domu. Zdaniem pozwanego powodowie nie wykazali, iż dalej się leczą czy odczuwają dolegliwości bólowe związane z wypadkiem. Podał, iż załączona przez powodów dokumentacja medyczna w zasadniczej części nie ma związku z przedmiotowym zdarzeniem. Pozwany zakwestionował datę naliczenia odsetek wskazując, iż winny być one zasądzone od dnia wyrokowania.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 12 maja 2014 r. doszło do wypadku samochodowego z udziałem A. Ł. (1) i J. Ł. (1).

Bezsporne

Po zdarzeniu A. Ł. (1) został przewieziony do Wojewódzkiego Szpitala (...) w T., gdzie poddano go badaniom. Rozpoznano u niego skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa. Wypisano go z zaleceniem noszenia kołnierza miękkiego 14 dni, przyjmowania leków przeciwbólowych i żeluzynu oraz kontroli w Poradni (...) Ogólnej.

Dowód: Karta choroby k. 9, 13

Od 14 maja 2014 r. znajdował się pod opieką Poradni Chirurgicznej. Rozpoznano utrzymujące się dolegliwości bólowe, parestezje prawej kończyny górnej.

Dowód: historia zdrowia i choroby k. 10-12

A. Ł. (1) znajdował się pod opieką (...) Sp. z o.o. w T..

Dowód: wydruk dokumentacji medycznej, k. 14-51

Leczył się również w Poradni Neurologicznej

Dowód: karta zdrowia i choroby k. 21, 29,50

Po zdarzeniu J. Ł. (1) została przewieziona do Wojewódzkiego Szpitala (...) w T., gdzie poddana została badaniom. Rozpoznano u niej skręcenie kręgosłupa szyjnego. Wypisano z zaleceniem noszenia kołnierza miękkiego 2 tygodnie, przyjmowania leków przeciwbólowych i żelu oraz Kontroli w Poradni (...) Ogólnej.

Dowód: karta choroby k. 52-549, 13

Od 14 maja 2014 r. znajdowała się pod opieką Poradni Chirurgicznej. Stwierdzono nieco ograniczoną ruchomości odcinka C kręgosłupa, stosowanie kołnierza schanca. J. Ł. (1) skierowana została na rehabilitację

Dowód: historia zdrowia i choroby k. 55-56

J. Ł. (1) znajdowała się pod opieką (...) Sp. z o.o. w T..

Dowód: wydruk dokumentacji medycznej, k. 58-78

A. i J. Ł. (2) zgłosili szkodę do (...) S.A. w W.. W odpowiedzi ubezpieczyciel zaproponował im wypłatę świadczenia w wysokości 1500 zł dla każdego. Poszkodowani odmówili zawarcia ugody na proponowanych im warunkach.

Dowód: decyzja k. 79-80, 81-82

akta szkodowe

Na skutek zdarzenia A. Ł. (1) doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego, wygojone z pełnym zakresem ruchomości, bez zespołu bólowego, bez objawów korzeniowych. Nie doznał trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Skręcenie kręgosłupa szyjnego uległo pełnemu wygojeniu. Zaobserwowane na zdjęciach rtg kręgosłupa szyjnego i badaniu rezonansu magnetycznego zniesiona lordoza szyjna występuje w odcinku kręgosłupa zmienionym zwyrodnieniowo i jest wynikiem wcześniejszych zmian zwyrodnieniowych a nie urazu komunikacyjnego. Mechanizm urazu typu „smagniecie biczem” odpowiada za czynnościowe zaburzenie – skręcenie kręgosłupa szyjnego, które uległo pełnemu wygojeniu.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 176-185

Zgłaszane obecnie dolegliwości wynikają ze schorzenia samoistnego jakim są zwyrodnienia kręgosłupa.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 176-185

Po zdarzeniu A. Ł. (1) był niezdolny do pracy do 31 maja 2014 r a następnie wrócił na stanowisko poprzednio zajmowane. Wymagał stosowania kołnierza ortopedycznego oraz leków przeciwbólowych przez okres 10 dni. Wymagał rehabilitacji.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 176-185

Obecnie nie stwierdzono u niego ograniczeń w aktywności życiowej, wymaga natomiast obserwacji zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego nie związanych z urazem z dnia 12 maja 2014 r.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 176-185

W okresie stosowania kołnierza ortopedycznego wymagał pomocy osób trzecich w zakresie czynności dnia codziennego w utrzymaniu porządku 1,5 godziny tygodniowo, przygotowywania posiłków - 3 godziny tygodniowo, załatwianiu spraw poza domem 1,5 godziny tygodniowo. Obecnie nie wymaga pomocy osób trzecich.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 176-185

Odczuwał skutki zdarzenia w czasie odbywania rehabilitacji Odczuwał dolegliwości bólowe w skali (...)0-10 pkt bezpośrednio po urazie w wysokość 3 pkt. Po leczeniu dolegliwości ustępowały. Obecnie odczuwa dolegliwości bólowe w wysokości 0-1 pkt wynikające ze zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 176-185

Stan zdrowia A. Ł. (1) jest dobry. Odzyskał zdolność do pracy po 3 tygodniach. Wypadek nie wpłynął na pogłębienie się zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Proces leczenia zakończył się sukcesem. Nie przewiduje się wystąpienia w przyszłości dodatkowych skutków zdrowotnych w wyniku wypadku z 12 maja 2014 r.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 176-185

Na skutek zdarzenia J. Ł. (1) doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego, wygojone z pełnym zakresem ruchomości, bez zespołu bólowego, bez objawów korzeniowych. Nie doznała trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Skręcenie kręgosłupa szyjnego uległo pełnemu wygojeniu. Zaobserwowane na zdjęciach rtg kręgosłupa szyjnego i badaniu rezonansu magnetycznego zniesiona lordoza szyjna występuje w odcinku kręgosłupa zmienionym zwyrodnieniowo i jest wynikiem wcześniejszych zmian zwyrodnieniowych a nie urazu komunikacyjnego. Mechanizm urazu typu „smagniecie biczem” odpowiada za czynnościowe zaburzenie – skręcenie kręgosłupa szyjnego, które uległo pełnemu wygojeniu.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 186-194

Po zdarzeniu była niezdolna do pracy do 6 czerwca 2014 r. a następnie wróciła na stanowisko poprzednio zajmowane. Wymagała stosowania kołnierza ortopedycznego oraz leków przeciwbólowych przez okres 10 dni. Wymagała rehabilitacji.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 186-194

Obecnie nie stwierdzono u niej ograniczeń w aktywności życiowej, wymaga natomiast obserwacji zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego nie związanych z urazem z dnia 12 maja 2014 r.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 186-194

W okresie stosowania kołnierza ortopedycznego wymagała pomocy osób trzecich w zakresie czynności dnia codziennego w utrzymaniu porządku 1,5 godziny tygodniowo, przygotowywania posiłków - 3 godziny tygodniowo, załatwianiu spraw poza domem 1,5 godziny tygodniowo. Obecnie nie wymaga pomocy osób trzecich.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 186-194

Odczuwała skutki zdarzenia do końca września 2014 r. Odczuwała dolegliwości bólowe w skali (...)0-10 pkt bezpośrednio po urazie w wysokość 3 pkt. Po leczeniu dolegliwości ustępowały. Obecnie odczuwa dolegliwości bólowe w wysokości 0-1 pkt wynikające ze zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 186-194

Stan zdrowia J. Ł. (1) jest dobry. Odzyskała zdolność do pracy po miesiącu. Wypadek nie wpłynął na pogłębienie się zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Proces leczenia zakończył się sukcesem. Nie przewiduje się wystąpienia w przyszłości dodatkowych skutków zdrowotnych w wyniku wypadku z 12 maja 2014 r.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 186-194

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, faktów niezaprzeczonych przez stronę pozwaną, dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie oraz w aktach szkodowych, opinii biegłych oraz dowodu z zeznań świadków i przesłuchania powodów.

Sąd uznał za wiarygodne zebrane dokumenty albowiem ich autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w dużej mierze na opinii biegłego z dziedziny ortopedii M. S., biegłego z dziedziny neurologii A. P..

Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegli są osobami odznaczającymi się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentnymi i posiadającymi duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegli swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułowali po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją i po zbadaniu powodów, a zatem opinie te nie zostały sporządzone na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywne i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłych sądów.

Opinie te były logiczne, spójne, wzajemnie zgodne, a także udzielały dokładnych odpowiedzi na pytania sformułowane w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód.

Strony nie kwestionowały opinii biegłych.

Sąd w pełni podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłych. W ocenie Sądu opinie zostały sporządzone w sposób rzetelny, są wiarygodne, oparte na szczegółowej analizie zgromadzonej dokumentacji medycznej i przeprowadzonych badaniach powoda. Ponadto opinie biegłych sądowych koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wpływającym z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną (zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97).

Za wiarygodne i znaczące dla sprawy Sąd uznał również zeznania świadków D. D., E. J.. Zeznania tych świadków były logiczne, spójne oraz znalazły potwierdzenie w wiarygodnym materiale dowodowym

Sąd nie znalazł podstaw do podważenia zeznań złożonych przez powodów J. Ł. (1) i A. Ł. (1).

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było, że powodowie ulegli wypadkowi i doznali urazów. Poza sporem pozostawał również fakt, iż pozwany przejął na siebie odpowiedzialność za zdarzenie jednak nie wypłacił zadośćuczynienia proponując ugodę, do której zawarcia nie doszło.

Przechodząc do rozważań prawnych nad ustalonym wyżej stanem faktycznym należy na wstępie zaznaczyć, że jego analiza odbywać się musi z punktu widzenia treści przepisów art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c.

Stosownie do treści przepisu art. 445 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym, tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Nie może ulegać wątpliwości, że żądania powodów zasądzenia zadośćuczynień są uzasadnione. Zasadniczym problemem jest jednak ich wysokość. Zadośćuczynienie przysługuje bowiem za krzywdę, a więc za szkodę o charakterze niemajątkowym, która nie przedstawia jakiegokolwiek wartości ekonomicznej.

Podkreślić w tym miejscu należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże zarówno doktryna jak i

judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko, wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne), trwałości skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpecenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, utratę kontaktów towarzyskich itp. (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 681/98, OSNP 2000, poz. 626). W judykaturze podkreśla się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, iż ma złagodzić odczuwalność doznanej krzywdy z jednej strony, z drugiej zaś jednak nie może ono być źródłem wzbogacenia (Wyrok SN z dnia 9 lutego 2000r., III CKN 582/98, niepubl.).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

Powodowie odnieśli podobne urazy w wyniku zdarzenia, ponieśli również podobne konsekwencje zdarzenia drogowego. Po zdarzeniu zostali przewiezieni karetką do szpitala, jednak po wykonaniu badań wypisano ich z zaleceniami. Oboje zmuszeni byli do stosowania kołnierza ortopedycznego przez okres 10 dni i przyjmowania leków przeciwbólowych. W tym czasie przy wykonywaniu czynności dnia codziennego wymagali pomocy osób trzecich. Powodowie nadto w związku z wypadkiem przebywali na zwolnieniach lekarskich. Po około miesiącu odzyskali zdolność do pracy i wrócili na zajmowane wcześniej przez siebie stanowiska.

Nie można pomijać tego, iż konsekwencjami zdarzenia były odczuwane przez powodów dolegliwości bólowe. Początkowo utrzymywały się one na poziomie 3 pkt w skali 0-10 pkt. W trakcie stosowania kołnierza i leków przeciwbólowych uległy one osłabieniu. Podkreślić należy, iż leczenie powodów skończyło się sukcesem. Oboje znajdują się w dobrej kondycji zdrowotnej. Biegli jednoznacznie wskazali, iż wypadek nie miał wpływu na pogłębienie się wcześniejszych zmian zwyrodnieniowych. Podkreślili, iż obecnie zgłaszane przez powodów dolegliwości wynikają ze schorzeń samoistnych kręgosłupa jakimi są zmiany zwyrodnieniowe.

Skutki zdarzenia miały realne przełożenie na życie zawodowe i osobiste powodów. Przed wypadkiem byli osobami aktywnymi zaś po zdarzeniu wymagali przez okres 10 dni pomocy osób trzecich. Z pewnością odczuwali również dyskomfort związany z ograniczeniem swojego dotychczasowego trybu życia.

W takim stanie rzeczy tj. biorąc pod uwagę rozmiar i zakres cierpień jakich doznali A. Ł. (1) i J. Ł. (1) kwotami zadośćuczynienia adekwatnymi do rozmiaru poniesionej krzywdy, będzie kwota 3.000 zł dla każdego z nich

Sąd w pkt I i IV zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów po 3.000 zł.

Odsetki ustawowe zostały zasądzone, na podstawie art. 481 k.c., tj. od dnia 19 lutego 2014 r. W związku z tym, że żądanie zadośćuczynienia ma charakter świadczenia bezterminowego, to staje się wymagalne dopiero z chwilą wezwania do zapłaty konkretnie oznaczonej kwoty z tego tytułu. Zgodnie z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Konsumentckich (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152) zakład wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania

W przedmiotowej sprawie powodowie zgłosili szkodę pozwanemu. Decyzjami z dnia 18 lutego 2016 r. ubezpieczyciel odmówił wypłaty zadośćuczynienia w żądanej przez powodów wysokości. Od dnia następnego pozostawał więc w opóźnieniu z zapłatą.

W pozostałym zakresie żądania powodów zostały oddalone (pkt. II i V wyroku)

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdziału kosztów zaniósł między stronami koszty procesu. Każdy z powodów wygrał sprawę w 60%, zaś przegrał w 40 %.

Koszty każdego z powodów to: opłata sądowa 250 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 900 zł. Łącznie koszty każdego z powodów wyniosły 1.150 zł.

Z kolei koszty pozwanego to: 900 zł kosztów zastępstwa procesowego, 17,00 zł opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa, łącznie 917 zł.

Zatem $1.150 \text{ zł} \times 60\% = 690 \text{ zł}$.

zaś $917 \text{ zł} \times 40\% = 366,80 \text{ zł}$

Po kompensacji każdemu z powodów od pozwanego należała się kwota 353,20 zł. (pkt III i VI wyroku)

O kosztach sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na rzecz dowodu z opinii biegłych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zgodnie z w/w zasadą.

W pkt VII i VIII Sąd nakazał pobrać od każdego z powodów na rzecz Skarbu Państwa kwotę 85,80 zł. W pkt IX natomiast nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 507,40 zł.